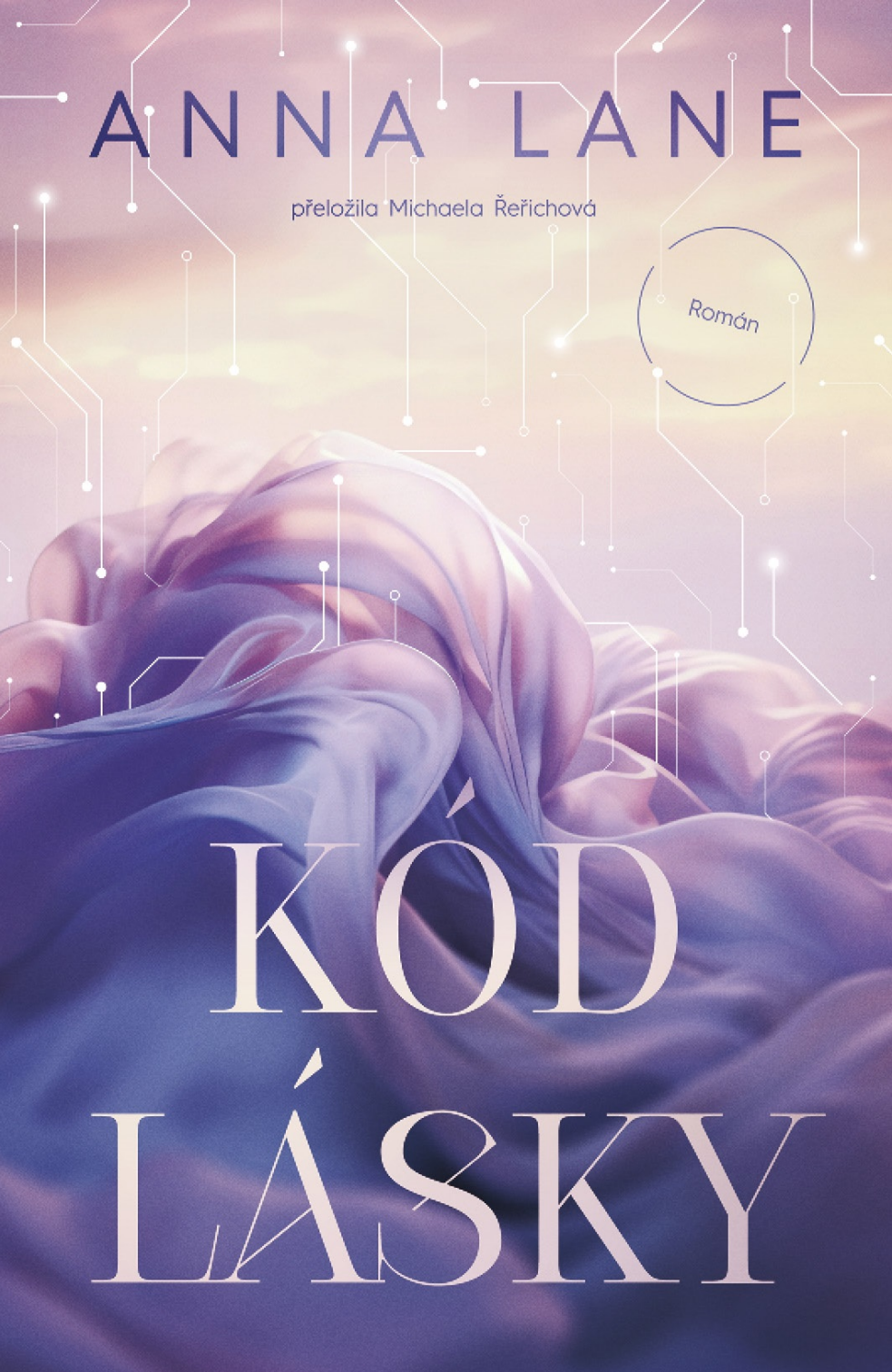

ANNA LANE
přeložila Michaela Řeřichová
Román
KÓD LÁSKY

KÓD LÁSKY

ANNA LANE

KÓD LÁSKY

přeložila Michaela Řeřichová

Milé čtenářky, milí čtenáři,

tato kniha obsahuje prvky, které ve vás mohou vyvolat nepříjemné pocity. Konkrétně se jedná o tato témata: alkohol, sexuálně agresivní chování, ghosting, catfishing.

Přeji vám co nejlepší čtenářský zážitek.
Vaše Anna

© 2024 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Michaela Řeřichová, 2026
Cover © Martin Kopecký, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-5513-4 (PDF)

Pro Alexe, který je opakem ducha.
Thank you for everything.

Playlist

Harry Styles – Woman
Taylor Swift – I Did Something Bad
Taylor Swift – Lavender Haze
Elderbrook – Broken Mirror
Charli XCX – Boys
VOILÀ – Figure You Out
MEDUZA, Becky Hill, Goodboys – Lose Control
Billie Eilish – my boy
Taylor Swift – Mastermind
Taylor Swift – Vigilante Shit
Tame Impala – Lost In Yesterday
Imagine Dragons – I Don't Know Why
Art of Sleeping – Voodoo
Thirty Seconds To Mars, Halsey – Love Is Madness
Halsey – I Walk The Line
Jaymes Young – Stone
AWOLNATION – Woman Woman
Taylor Swift – Anti-Hero
Klangkarussell, GIVVEN – Ghostkeeper

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se

Ghosting (podstatné jméno)

Náhlé ukončení kontaktu nebo vztahu přerušením veškeré komunikace a bez vysvětlení důvodu.

Aneb:

Rozdrobuje srdce na kousky jako poslední sušenku Oreo v balíčku, polévá sebevědomí benzínem a zapaluje ho, ozřejmuje interpretaci písně „All By Myself" v podání Bridget Jonesové na sedm set třicet dva procent.

1
Emmy

If catastrophe calls, don't pick up

„Nádhera, Emmy. Hezčí už to být nemůže. Fakt… sexy."

Jonathan se nade mnou sklání, scrolluje barevnými řádky kódu na mém Macu a přitom na obrazovku zírá tak upřeně, jako by před sebou měl grafický román *Star Wars.* Vůně jeho štiplavé vody po holení je stejně intenzivní jako aroma filtrované kávy, které se k našim stolům seřazeným vedle sebe line z kuchyňky vedle Maxovy kanceláře.

„Tvoje šablona byla téměř perfektní, při ladění jsem jen vymazala to, co bylo navíc."

Trochu se od něj odtáhnu, načež můj corgi Mochi pod stolem zvedne hlavu, ale hned zase položí čumák na bílo-hnědé tlapky a spí dál.

„Šéfka našeho týmu není nadarmo bug queen aka mistryně Jedi. Ovládá náš software a brzy bude vládnout i zbytku světa," prohodí TJ, aniž by zvedl oči od monitoru. I tak si ode mě vysloužíí tázavě zdvižené obočí. „Někdo holt ty chyby, které do kódu

sypeš, musí odstranit. Naštěstí ten někdo nejsem já." Usměje se na Jona a jeho mezerovitý chrup září stejně bíle jako jeho dlouhé odbarvené vlasy.

„Time-Janniku!" varuju ho, ale výraz v jeho tváři je teď ještě šibalštější. Děsně ho baví Jona vytáčet. Dávám jim měsíc do prvního rande. Bordelář a perfekcionista – romantika si umí najít cestu i mimo naši seznamovací aplikaci.

TJ na mě mrkne, zatímco Jon se s povzdechem sesune zpátky na místo naproti mně a přetáhne si přes hlavu kapuci černé mikiny.

Dívám se střídavě na oba členy svého týmu. „Každý občas dělá chyby. Vy i já – ten kód je jen tak dobrý, jak dobrý je ten, kdo ho píše. *rdently* běží tak hladce, protože držíme spolu jako tým a vzájemně si dáváme feedback. Nic si z toho nedělej, Jone, a dej si na programování víc času. Kódování aplikace není sprint, je to maraton." *Do středu Země a zase zpátky*, ale to si nechám pro sebe. Pokud můžu soudit, všichni svou práci děláme rádi a s vášní. Což se dobře hodí k názvu appky odvozenému od anglického slova *ardently* – vášnivě.

„Ty Maxovy klišovité fráze se na tobě podepsaly," zabručí Chris a má pravdu jen napůl. Když vyrostete v psychoterapeutické domácnosti mých rodičů, pozitivní afirmace se stanou výchozím nastavením.

Ostatní na něj vrhnou překvapený pohled – náš nejstarší člen týmu se do většiny rozhovorů obvykle nezapojuje. Dokonce i na poradách mlčí, dokud se ho někdo na něco přímo nezeptá. Když jsem sem před rokem nastoupila, jeho chování jsem si nedokázala vyložit. Ne všichni muži dokážou skousnout, když si před ně stoupne vedoucí týmu, která je o polovinu mladší než oni a má blonďaté – zkopírovat a vložit vyděšené emoji – vlasy. Během studia jsem musela dennodenně dokazovat, že ovládání programovacích jazyků není spojeno s nutností mít mužské pohlavní orgány.

Chris naštěstí nepatří k těm pitomcům, kteří by se ženám v technických profesích posmívali. A navíc: on se neusmívá nikdy.

„Emmyiny proslovy zvyšují naši motivaci – kromě toho mají ti dva pravdu, šlape nám to jako hodinky. Kolik aktualizací appky jsme už tenhle měsíc vydali?“ TJ spojí palce a ukazováčky do srdíčka a usměje se na nás. „Dvě?“

„Dnes nahraju třetí,“ potvrdím. Na polovinu září to vůbec není špatné, už teď máme náskok oproti původnímu časovému plánu, který počítá se čtyřmi aktualizacemi měsíčně.

Stočím pohled k prosklené kanceláři v zadním rohu podkroví, kam jsme se s naším start-upem nastěhovali teprve před pár měsíci. Maxova tmavá hříva se sklání nad stolem, rozpuštěné vlasy zakrývají jeho přitažlivé rysy. Rychle se otočím zpátky.

Jon se ohlédne přes rameno. „Max momentálně nevypadá moc v pohodě,“ zašeptá. „Přesněji řečeno od té doby, co je Vanessa pryč.“

TJ souhlasně broukne, Chris už se zase odpojil a zcela pohroužený do práce si rukou hladí plnovous. Než se rozhovor rozvine směrem ke kancelářským drbům, řeknu: „To s Vanessou je Maxova soukromá věc. Je logické, že působí vystresovaně. Pracuje teď dvakrát tolik.“ Určitě nespí víc než čtyři hodiny denně, protože po rozchodu převzal i Vanessiny marketingové povinnosti. Časové razítko jeho zpráv v softwaru pro správu úkolů ho pravidelně usvědčuje.

„To, co udělala, fakt nebylo oukej.“

„TJi,“ upozorním ho znovu. Měla bych si pořídit ceduli s jeho jménem, kterou budu moct beze slova zvednout, jakmile to přežene.

„No jo, svatá Emmy.“ Obrátí oči v sloup, ale alespoň to doprovodí přátelským úsměvem.

Vypláznu na něj jazyk.

Svatá? Kdybys věděl. I v téhle roli už jsem byla, pomyslím si a vrhnu na Maxe ještě jeden krátký pohled. Zírá do počítače, kruhy pod očima jsou jasně patrné i z několika metrů. Za normálních okolností trousí náš CEO nenucené vtípky a občas přijde i s balením piv na večerní drink po práci. Teď ale vypadá úplně vyřízený.

Ostatní se opět pustili do práce. Znají „zero bullshit" filozofii, kterou se v práci řídím, drby nevyjímaje. Nezbytná protiváha k Mount Everestu polopravd, který si říká můj soukromý život.

V obchodech s aplikacemi aktualizuju verzi *rdently* na nejnovější, ve které jsme odstranili pár chyb, a pak kouknu na hodiny na obrazovce. Jak je možné, že už je šest? Každý pracovní den toho řeším tolik, že ztrácím pojem o čase. Po těle se mi rozlije příjemné mravenčení, když pomyslím na svůj plán na dnešní večer: nicnedělání. Žádné úkoly. Žádná falešná rande. Jenom gauč, Mochi, velká porce těstovin a já.

Sbalím krabičku s psím žrádlem a nasadím unavenému Mochimu postroj. Hodí na mě vyčítavý pohled, protože jsem ho probudila – chová se, jako by byl devět a půl hodiny přilepený k počítači on. To je typické, je to hrozný povaleč.

Vstanu a rozhlédnu se po ostatních. „Nebuďte tu moc dlouho, jo? Dneska jsme zvládli čtyři porady, bylo to intenzivní." TJ s Jonem přikývnou. Zda mě slyšel Chris, zůstává záhadou.

Než se stihnu natáhnout pro vodítko, z otevřených skleněných dveří vystrčí hlavu Max. „Emmy, máš chvilku?"

„Jasně." Zamykám obrazovku počítače a na milisekundu se prohlížím v odrazu černého displeje. Díky tuně gelu, který jsem dnes ráno použila, jsou mé jindy divoké dlouhé kadeře stále spletené do úhledných boxerských copů.

Cestou do kanceláře si trochu upravím flaušový klobouček v barvě šeříku a z plisované sukně si smetu pár žmolků z fialového svetru. Max mě pozoruje, jak k němu jdu, a skenuje můj outfit

odshora dolů. Má rád sukně, to vím. Vanessa je nosila pořád, ale úzký tužkový střih není můj styl.

Jednu máš ve skříni, mohla bys ji zkusit s něčím zkombinovat – dost, stop.

Byla to role, napomínám hlas ve své hlavě. Byznysmenka Emmy, která dokáže do konverzace s lehkostí zahrnout poznámky o hlavní úrokové sazbě, ne *já* – bohužel poněkud nemotorná pravá Emmy, milující corgíky a barvu lila. Přísahala jsem si, že zůstanu sama sebou, ve svém *skutečném* životě.

Ucítím dotek na noze. Mochi se ke mně tiskne, pořád ještě není úplně vzhůru a dívá se na mě svým nejdůvěřivějším pohledem. „Hned jsem zpátky, Mochi. Sedni."

Max není pejskař, ale za každou cenu mě chtěl mít v týmu. Moje podmínka byla, že si s sebou budu moct brát Mochiho. Corgi mi odpoví zívnutím a pak se svalí na huňatý zadek.

Udělám velký krok přes kabel, který se mi už několikrát stal osudným, a vstoupím do Maxovy kanceláře. „Už jsi měl čas podívat se na moje poznámky? Včera večer mě napadlo pár věcí, jak bychom mohli appku vylepšit pomocí pozitivní psychologie." Přiznávám, že mi ten nápad vnukl táta během našeho posledního telefonátu, ale ten není na výplatní listině *rdently*.

„Ještě ne. Prosím, zavři za sebou dveře."

Aha, tak to je vážné. Maxovy dveře jsou vždycky otevřené, pokud zrovna nemluví s investory nebo naší berlínskou účetní Melanií.

Odevzdaně si povzdechne, zakloní se a čeká, až se posadím naproti němu. S unaveným výrazem si odhrne vlnité hnědé vlasy z obličeje a gumičkou, kterou nosí neustále kolem zápěstí, si je sváže do drdolu. Jeho levý biceps dělá, co může, aby upoutal moji pozornost – a já mu téměř, *téměř* podlehnu. Ale profesionálka ve mně zvítězí. Koneckonců přede mnou sedí můj šéf. I když je dost sexy.

„Už máš po práci, tak přejdu rovnou k věci: počet stažení naší aplikace stagnuje, Emmy, ale to víš. V téhle době se stagnace v očích investorů bohužel jeví jako couvání z kopce dolů."

Otevřu pusu, abych ho ujistila, že nové funkce u cílové skupiny zaručeně zabodují, ale nedá mi vůbec šanci. „Ale – a to je nejdůležitější – na vině není vaše práce. Jste úžasní vývojáři. *Ty* jsi skvělá ve své práci i v tom, jak vedeš tenhle tým."

Jeho kompliment mě zahřeje u srdce a nahrne mi horko do tváří. „Díky. Za touhle appkou stojíme všichni."

„Já vím. Proto potřebujeme pro tak skvělý produkt i skvělý marketing. Myslel jsem si, že se o to zvládnu postarat poté, co…" Odmlčí se, nakloní se dopředu a na hrudi se mu napne černé tričko s firemním logem – zakřiveným R se srdíčkem, které navrhla moje nejlepší kamarádka a zatraceně dobrá grafička na volné noze Kimberly.

Chvilku bloudí očima po chaosu na stole a pak na mě znovu vrhne naléhavý pohled.

„Sám to nedokážu. Potřebujeme experta, který nám rychle zajistí publicitu a pořádné PR. Lukas chce do konce roku vidět výrazný nárůst počtu stažení, jinak to s příštím kolem investic na jaře vypadá bledě."

„Aha." Lukas je koryfej byznysu, náš největší sponzor a dost nepříjemný člověk, jeden z těch, co se řídí heslem *výš, dál, rychleji*. „Můžu pro to něco udělat?"

„Proto jsem s tebou chtěl mluvit. Zítra nastupuje náš nový marketingový ředitel." Všimne si mého překvapeného výrazu. „Strašně narychlo, já vím. Dnes v noci odlétám do Paříže, což znamená, že ho budeš muset do vaší práce zasvětit ty, než se pozítří vrátím do kanceláře. Je to v pohodě?"

Přikývnu. I když načasování není zrovna nejlepší. Ale to se nedá nic dělat, Max byl už před několika měsíci pozván, aby vystoupil na konferenci ve francouzském hlavním městě.

Podívá se na mě pohledem štěněte, kterým mě prosí, abych se nezlobila. Jak bych mohla? Takové věci se stávají. Čas od času si ale stejně říkám, jestli ví, jaký účinek má tenhle chápavý a bezelstný výraz.

„Samozřejmě, to není problém." Přikývnu a přinutím se k úsměvu.

Max s úlevou vydechne. Často se stává, že jedná ukvapeně. Spoustu rozhodnutí se mnou ale probírá. Přijmout nového CMO, tedy *marketingového ředitele*, zní rozhodně jako něco, o čem by se před *technickou ředitelkou* mohl zmínit. Což vlastně teď udělal. Ex post.

Max vydechne a opře se do koženého křesla. „Děkuju, Emmy. Nevím, co bych si bez tebe počal."

Chci se zeptat, jestli je ještě něco, co bych měla vědět nebo udělat, když vtom zazvoní Maxův iPhone.

„Lukas. Mám dost práce i bez tebe, kámo," zamumlá. Prstem zakrouží nad zeleným symbolem na mobilu a pak mi věnuje přátelský pohled. „Klidně mi mailem pošli zprávu, jak to jde. Jo a Mochi se zaraduje. Bude mít společnost." Max zkřiví rty, jako by jeho tato novinka rozhodně nepotěšila. Pak přijme hovor.

Usměje se na mě na rozloučenou a já mu to oplatím zdrženlivým úsměvem. Tiše za sebou zavřu dveře. Jak znám Lukase, bude do Maxe hučet nejméně hodinu.

Mochi leží na zádech a nechává se od TJe vydatně drbat na břiše. Zatímco si oblékám bundu a přehazuju tašku přes rameno, cítím na sobě tíhu pohledů svého týmu.

„Nevypadáš moc happy." TJ se na mě dívá z podřepu. Flitry na jeho tričku se třpytí ve stropním světle. „Odmítl můj pyžamový pátek?"

Teprve teď cítím, jak mám stažené koutky úst, a uvolním mimiku. „Tepláky v kanceláři jsou v pohodě, ale nemám chuť kohokoli z vás vidět v pyžamu s želvami Ninja. Znovu."

Jon protestuje. „Bylo to jen jednou! Zaspal jsem a pak jsem zapomněl, že –“

„Zítra nastoupí nový marketingový ředitel.“

TJ a Jon si mlčky vymění pohled. Podle dramatického TJe Vanessa tuto pozici pošpinila vibracemi Dartha Vadera, takže ji teď můžou vzít jen kreténi. Snad je tato předpověď jenom výmysl. I když… má šestý smysl pro to, kdy začne opět stávkovat kávovar.

„Kdo?“ zeptá se Chris, aniž by zvedl oči od obrazovky.

Našpulím rty. Jak se můžu zapomenout zeptat na jméno nového kolegy? Občas nechápu, co na mně Maxe na té networkingové akci, kde jsme se seznámili, zaujalo. „Předpokládám, že se to dozvíme zítra.“ Snažím se o neutrální úsměv. Uvnitř mě hlodá zvědavost jako hladový zlatý křeček.

Když se začne spekulovat o tom, kdo by to mohl být – na prvním místě figuruje nechvalně proslulý marketingový guru z linkedinu –, s Mochim v náručí se vypařím.

„Emmy?“

Otočím se, zatímco se přede mnou otevírá výtah. Max vystrčí hlavu z kanceláře, ruku má položenou na telefonu. „Nenech se jím zdeptat, jo?“

2
Emmy

Always there for a friend of mine

Ještě ve výtahu posílám Maxovi zprávu na whatsappu: *Koho můžeme zítra očekávat?* Křenící se kočka, zamyšlený smajlík, raketa.

Nervózní Emmy.

Nenech se jím zdeptat, jo?

Kým? Skoro to vypadá, že měl TJ se svým proroctvím pravdu. Emmy proti Darthu Vaderovi? To by pro mě nedopadlo dobře, to je jisté.

O dvě hodiny později stále nemám žádnou odpověď. Nejspíš je na cestě na letiště nebo zapomněl odepsat. Nebylo by to poprvé. Dvě modré fajfky pod zprávou mi nepomáhají nad tím nedumat.

Ležím na gauči s talířem ohřátých těstovin s rajčatovou omáčkou ze supermarketu. V pozadí běží ztlumený netflix, zatímco já si po sté říkám, co tím Max asi myslel. Projíždím všemožné sociální sítě, instagram, linkedin, ale moc to nevnímám.

Zrovna když se chystám odložit iPhone a ponořit se do svého oblíbeného korejského romantického seriálu, usměje se na mě z displeje Kim. Zvednu to.

„Emily!“ Zacvrliká moje jméno a poslední slabiku vystřelí o oktávu výš. Zní trochu nakopnutě, jako by do sebe hodila na ex pět espress. Nepřekvapilo by mě to.

„Kimberlyyy!“ zapěju nazpět náš standardní pozdrav, který mě pokaždé rozesměje, ačkoli už se známe rok a půl. To, že obě naše jména končí na *ly*, mě stále baví víc, než by asi mělo. Moje máma mě pojmenovala po jedné ze sester Brontëových, Kimina máma zaslechla jméno své budoucí dcery ve výtahu jednoho luxusního hotelu v New Yorku – o knihách s křestními jmény mají naši rodiče zjevně stejně nevalné mínění.

„Ahoj!“ řekne Kim a já mám pocit, jako by mě přes telefon objala. „Mám novinky! A nejsou potěšující. Bohužel. Haha.“

Posadím se. „O-ou. Zase ti v supermarketu vyprodali tvé oblíbené rýžové chlebíčky?“

„Bože chraň. Po té malé apokalypse minulý měsíc jsem si udělala zásoby, které mi vydrží až do důchodu. Jako promiň, ale copak celý Mnichov najednou zjistil, že jsou rýžové chlebíčky s jogurtovou polevou naprosto mňamózní? Tahle věc je… taky nepříjemná.“ Nadechne se. „Ghostuje mě. *Mě* – chápeš to?“

„Kdo?“ Na konci pohovky zvedne Mochi hlavu a překulí se na záda, abych ho mohla drbat na břiše. Když se rukou zabořím do jeho hebké srsti, spokojeně zamručí.

„Ten sexy týpek.“

„Ten z minulého týdne? Adam s ponožkami při sexu? Myslela jsem, že ti nakonec nepřišel tak dobrý.“ Kim se na devadesáti dvou procentech svých schůzek zamiluje už během prvních pěti minut, má ale také přísná vyřazovací kritéria. To, že si při šmajchlování nechal na nohou sportovní ponožky, chybějícímu poutu mezi nimi zrovna nepomohlo.

„Uf, toho mi nepřipomínej. Diskvalifikoval se sám, když řekl, že prohlížet si na netu luxusní kabelky z druhé ruky je – cituji – akt zoufalství. Jako jeden z těchhle namachrovanců z finančního světa si samozřejmě myslí, že grafička není žádné pořádné povolání a že si proto můžu dovolit jen padělky a suchý chleba. Přitom prostě jen platím hrozně vysoký nájem, nad kterým by zaplakal i Justus Aurelius." Na dálku cítím, jak obrací oči v sloup. „Mám na mysli Leona. Copak jsi mě při našem pondělním rozhovoru neposlouchala?"

„Jasně, že jo, ale…" Povzdechnu si. Kim je moje nejlepší kamarádka, ale občas ztratím přehled nebo zapomenu, co říkala. Matně si vzpomínám na naše poslední venčení psů, ale měla jsem plnou hlavu problému s databází, který jsem řešila dva dny. Tolik k tvrzení, že ovládám náš *rdently* software.

Kim teď zní netrpělivě, což je její modus operandi, který odkládá, jen když něco slavíme, nebo z donucení jednou za půl roku během našich pravidelných wellness dní. „Leon, vždyť víš. Velký. Tmavovlasý. Brýle. Vysportovaný. Sexy, na způsob Jamese Deana nebo Harveyho Spectera. Rajcovní kravaťák. *Tenhle* Leon."

Konečně mi to docvakne. „Aha, ten rajcovní kravaťák! Už jsem doma."

Bylo jasné, že Kim vymyslí nějaké spojení se svým oblíbeným seriálem *Kravaťáci*. Miluje chlápky v kravatě a drahých designových košilích. Nejspíš si tak skvěle rozumíme proto, že milujeme stejný druh koktejlů (gin se čtyřmi vykřičníky), ale líbí se nám jiní muži. Je Amandou k mé Iris a Wednesday k mé Enid, i když se mi ji zatím nepodařilo přemluvit, aby se se mnou podívala na *Prázdniny* nebo netflixovský remake *Addamsovy rodiny*. „On tě ghostuje?" zeptám se. O tomto tématu toho vím bohužel víc než dost.

Hladím Mochiho po plachťácích, zatímco na druhém konci linky cvaká klávesnice. Kim je fakt dobrá v multitaskingu, dovednosti, kterou mě teprve musí naučit.

„Takže," začne a v pozadí něco zachrastí. „Vzájemně jsme se osrdíčkovali v té vaší úžasné appce. A… Ksakru, náplň je prázdná," zabrblá. Zašustí to. „Moment… Tak, už jsem u tebe. Leon měl takový ten málomluvný vibe, z toho jsem úplně… No, vždyť víš. Předevčírem jsme se sešli v jednom podniku v centru. A byl přesně tak sexy, jak jsem čekala. Nakonec jsem se ho zeptala, jestli se uvidíme dneska, než odjedu na víkend k našim do Pasova. Řekl, že už má nějaké plány. Ale jak víš, odmítnutí nesu těžce, tak jsem mu chtěla večer napsat a zeptat se, jestli se tedy nemůžu přidat. Ale byl pryč." V jejím vyprávění zakončeném povzdechem se mísí smutek a vztek.

„Jak pryč?"

„No, pryč z *rdently*. Už tam nebyl. Zmizel."

„Smazal si profil," odhaduju a drbu Mochiho na hlavě. „Máš jeho číslo?"

Kim začne žvýkat. Dám si mobil trochu dál od ucha, dokud s tím není hotová. „Tvoje závislost na rýžových chlebíčcích mi jednou oddělá ušní bubínky."

Ignoruje moji poznámku. „Číslo bohužel nemám. Ale… počkej, poslouchej… říkal mi o pubu jménem *Green Ivy*, kde každou středu pořádají večer kraftových piv a prý tam mají i… tadáá… snake bite s rybízovým sirupem." Linku zaplní mlaskavý zvuk, jako by si olízla rty. Další nápoj, který obě milujeme – ačkoli už byl příčinou lehké opilosti při nejednom z našich tahů po hospodách. „Znělo to fakt dobře, tak jsem si to googlila – ten nejbližší se koná právě teď. Počítám, že tam Leon je. Ne že bych si od toho něco slibovala, ale…" Odmlčí se. Ticho. Vteřina, dvě, tři. „Zmizet beze slova, to se nedělá." Zhluboka se nadechne. „Tak mě napadlo, že bych do toho pubu dneska večer zašla."

Levé obočí mi vystřelí vzhůru. Všechny poplašné zvony bijí na poplach, v zorném poli mi vlají red flags, když se opatrně

zeptám: „Vážně chceš znovu vidět někoho, kdo se jen tak vypaří?“ To je dost často recept na katastrofu.

Chvilku přemýšlí. „Můj mozek říká ne, moje ego říká ne, můj zdravý rozum říká ne. Ale moje hrdost křičí FUCK YES!“ Její křik vystřelí Mochiho z pohovky. Vyděšeně se rozhlédne, pak svou chundelatou hlavou klesne zase zpátky. „Upřímně? Chci, aby mu spadla brada, až si mě všimne.“ Teď zní opravdu umíněně. „Protože s tím někdo jako on určitě nepočítá.“

Kim je ta nejodhodlanější žena, jakou znám. Není nic, co bych jí mohla rozmluvit, pokud je rozhodnutá to udělat.

„Zní to, jako by sis myslela, že je dobrý nápad zjistit, co právě dělá.“

„Znáš mě až příliš dobře, Emmy.“

„Co si od toho slibuješ?“

„Naúčtuješ si tohle terapeutické sezení?“

Zakřením se. „Dvojnásobnou hodinovkou.“

To Kim rozesměje. „Slibuju si od toho to, co už jsi mi jednou dala a na co teď ostatní ženy u mé nejlepší kamarádky stojí frontu: dozvědět se proč. Chci vědět, proč prostě nemohl napsat: Promiň, nebylo to ono.“ Následuje krátká odmlka. „Vážně by mě zajímalo, proč podle tebe muži ghostují.“

„Každý může někoho ghostovat a taky být obětí ghostingu. Neomezuje se to jen na chlapy.“ Přemýšlím, co jsem se naučila od žen, které to zažily, a na všech těch falešných rande: „Když to shrnu, pro mnohé je těžší kontakt ukončit než ho navázat, a to z nejrůznějších důvodů. Někteří se bojí reakce, zaleknou se závazku a odpovědnosti. Jiní jsou jen obyčejní kreténi, kteří nemají koule na to, aby si stáli za svým rozhodnutím. Ale každý si zaslouží vědět proč, to je podle mě projev minimální míry respektu.“

Nadechne se. „Přesně! A já si tuhle minimální míru zasloužím, ne? Ale jde o to… Co když je Leon vážně jeden z těch kreténů, co se nerozloučí a koulí to s několika ženami najednou? Nebo

ještě hůř: Co když tenhle nepovedený remake situace s Danielem neustojím tak dobře, jak jsem si myslela? Nebo se při tom ztrapním? To by mi moje ego nejspíš nikdy neodpustilo." K uším mi dolehne křečovité polknutí. „Proto do *Green Ivy* nechci jít já. Chci, abys tam šla ty. Prosím. S osekanou verzí tvé běžné služby, bez přípravy, bez konverzace, bez tvých rolí. Víc nežádám. Ale pokud tam dnes opravdu je, chci vědět, jestli je s jinou ženou." Slyšitelně polkne.

„Kim." Její jméno mi na rtech zanechá mdlou pachuť.

„*Emmy*. Neprosila bych tě, kdyby mi to," znovu nahlas polkne, „tak hrozně nepřipomínalo Daniela. Co dělám špatně? To mám fakt tak mizerný instinkt na chlapy? Tak a je to venku! Tehdejší chování mého ex stále ještě ovlivňuje můj vztah k mužům," sykne a já si v duchu říkám, jestli si to uvědomila až teď. „Zaručeně by se za to poplácal po rameni."

Nejraději bych si ji přitáhla k sobě a dlouze objala. Daniel jí zlomil srdce. Randil s jinou ženou, když byli spolu.

Zatímco mým ventilem na citové šrámy a špatné zkušenosti s randěním jsou už dlouho anonymní články na blogu *rdently*, Kim v sobě tu záležitost s Danielem pohřbila, jakmile věděla *proč*. Zamilovanost je často doprovázená nejistotou, a staré vzpomínky se tak rády vynořují ze svých skrýší v tu nejnevhodnější dobu.

„Vím, že jsme měli s Leonem jen jedno rande. Ale nechápu, proč se na mě vykašlal. Co mu vadilo. A jestli fakt přitahuju pořád ten stejný typ chlapů." Zhluboka se nadechne. „Prostě to jenom chci vědět, chápeš?"

Ano. Chápu. Zatím bylo pro všechny ženy důležité znát pravdu, aby se přes to dokázaly přenést.

To s Danielem rozhodně nebylo košer. Jediná pozitivní věc na Kimině zkušenosti s ním je to, že nás to spojilo. Měla bych mu být vděčná za to její *Ahoj, četla jsem tvůj článek o ghostingu a totálně jsem se v tom našla – přemýšlela jsi někdy o tom, že bys*

pomáhala ženám IRL? Chodím s klukem jménem Daniel… Něco na Kimině zoufalství mě přimělo souhlasit s tímhle dobrodružným nápadem, tedy kontaktovat Daniela přes *rdently* a přemluvit ho ke schůzce. Kim mi poskytla veškeré detaily – preference, koníčky, popis jeho vysněné ženy – a já vklouzla do své první role, byznysmenky Emmy.

Zavřu oči. Vybavím si, jak sedíme s Danielem proti sobě: čekám, dle Kiminých pokynů obdivuju jeho znalosti, vtahuju ho do rozhovoru o kryptoměnách, který vedu s neuvěřitelnou suverenitou. Všechno je fake, já jsem fake, ale moje tělo vibruje, adrenalin mě nakopává. Pak nenápadně stáčím konverzaci. Zlehka nastolená nová témata. Láska. Randění. Neškodná poznámka o ghostingu. Danielovi na rtech tuhne úsměv, postupně se vytrácí. Můj úsměv je stále sebejistější, je to zatraceně dobrý pocit. Brzy se totiž doberu toho *proč*, které Kim nikdy nedal. *Proč ses scházel s tou druhou ženou? Proč už ses pak Kim nikdy neozval a neomluvil se? Uvědomuješ si, že jedna krátká odpověď mohla zabránit půlročnímu trápení?*

„Prosím," žadoní Kim a vytrhne mě tak z myšlenek.

Zamrkám. Mlčím a Kim mlčí se mnou. Ona potřebuje techno hudbu, aby mohla přemýšlet, já potřebuju ticho.

„Znáš moje pravidlo: běžně chodím na rande jen s jedním klukem na osobu," odpovídám nakonec. To je nutnost, abych si zachovala dostatečný odstup od různých verzí sebe sama, které předvádím na falešných rande. Nechci se do toho zamotat. Ani za nic.

„*Běžně* tím ale nepomáháš své nejlepší kamarádce. Prosím, Emmy. A v podstatě s ním nejdeš na rande. Nemusíš s ním ani mluvit, jen chci vědět, jestli je tam sám."

Nic neříkám. Maxovy psí oči, Kimin měkký tón hlasu.

Pokaždé jsem jediná existující záchrana já. Ráda pomáhám druhým lidem, což je vlastnost, která je někdy extrémně

vyčerpávající – třeba ve chvílích, jako je tato. Promnu si obličej. Dlouze vydechnu. Už cítím, jak se železné sevření kolem téhle zásady začíná povolovat.

„Tvoje služba se přece jmenuje *Broken Hearts Ghosting Service*. Já mám zlomené srdce a zažila jsem ghosting. Obojí sedí."

„Takhle jsi tomu vždycky říkala ty. Já tomu říkám zjistit pravdu. To pro tebe můžu udělat, ale tvoje srdce není zlomené. Nebo se mýlím?" Můj tón je neochvějnější než moje svědomí.

„Ne, spíš nalomené, protože to zase s někým nevyšlo. Je sexy, jakože *hodně* sexy, ale… Když mě tak očividně nechce, já ho nechci desetkrát tolik." Odfrkne si a dá si ještě jeden rýžový chlebíček.

Teoreticky nemám na dnešek jiné plány než se na gauči přitulit k Mochimu a koukat na netflix. Mám chuť se uškrtit. „Máš jeho fotku?"

Zavýsknutí na druhém konci linky. „Jasně, vždyť mě znáš! Dělám si screenshoty všech hot týpků na *rdently*. Vteřinku – poslala jsem ti to na whatsapp."

Jak rychle může člověk zalitovat, že na něco kývl? Já: za méně než nanosekundu.

„Nevypadá úžasně?"

Netuším, podívám se na něj později. Prozatím se musím držet, abych nemlátila hlavou o zeď.

„Říkal, kdy ta akce začíná?" Googluju adresu. Je to dvacet minut chůze, poblíž Staré botanické zahrady.

„Ne."

„Můžu tam být nejdřív za půl hodiny." Vyhrabu se z gauče, sevřu iPhone mezi uchem a ramenem a složím deku. *Brzy nashle, stará kamarádko*, pomyslím si a přehodím ji přes područku světle béžové pohovky, na které jsou rozmístěné lila polštáře. „Jsi jeden z mála lidí, kvůli kterým jsem ochotná sundat si pyžamo, jakmile si ho obléknu. Na to můžeš být pyšná."

„To je pro mě čest. Ráda se o to podělím s tvým *budoucím boyfriendem*," řekne s úsměvem, který jasně slyším přes telefon. Teď obracím oči v sloup já. „Kdy jsi byla naposledy na rande, Emily?"

„Minulý pátek." Byl to kluk bez špetky reflexe, toxicita na desátou. Pocítím odpor a jsem ráda, že už se moje „klientka" díky mým informacím o zpackaném vztahu jeho rodičů a z toho plynoucího strachu se vázat dokázala vyhrabat z milostného trápení. Je příjemné vědět, že jsem někomu pomohla opravit vlastní srdce – i když moje prostředky nejsou zrovna morálně nezávadné. Poté, co jsem měla v srpnu tři zakázky za sebou, jsem byla ráda, že mám teď zase trochu klidu.

„Nemyslím v rámci služby. Tvoje vlastní rande. S klukem, který se ti líbí."

V ložnici vyklouznu z huňatých ponožek s potiskem malých corgíků a odkopnu je vedle bílého rámu postele s nebesy. Odpověď na tuhle otázku odkládám tak dlouho, jak to jen jde.

„Loni v prosinci." To už je skoro deset měsíců.

„Nechybí ti to?"

„Co? Že mě někdo ghostuje?" Vesmír má smysl pro ironii, to se mu musí nechat. Proč jsem tak dobrá v navigování vztahů druhých lidí, když jsem já sama – technicky vzato – ještě nikdy žádný pořádný neměla, zůstává záhadou.

„Být zamilovaná." Krátká pauza. „Co je vlastně s Maxem? Dívá se na tebe jako na bonbon, který by si rád rozbalil, viděla jsem to." Nevím, kolikrát už mi to od té společné schůzky týkající se návrhu loga řekla. V určité chvíli jsem to přestala počítat.

To s Maxem… Dívám se na sebe v zrcadlových dveřích šatní skříně. Na hlavě rozcuchaný drdol aka popracovní look, zmuchlané pyžamo, na kterém visí pár žmolků z vlněné deky. Líbím se mu? Dostatečně na to, aby si znovu začal s jednou ze svých podřízených, poté, co se to s Vanessou tak fundamentálně pokazilo? Chci to vůbec já?

Cítím sucho v krku a otočím se k zrcadlu zády. „Tak já zavěšuju. Fakt neslibuju, že se s tím týpkem opravdu potkám."

Kim mi ještě jednou nadšeně poděkuje a loučí se tisíci polibky přes telefon.

Pořád dokola, Emmy. Vždycky se necháš znovu přemluvit k nějakým absurdním nápadům. Zatímco se ve whatsappovém chatu s Kim načítá fotka, poklepávám nohou na bílém huňatém koberci před postelí.

Tenhle Leon je rozhodně její typ. Tmavé vlasy, trochu moc dlouhé na to, aby se daly považovat za krátké, odhrnuté z hranatého obličeje. Černé brýle na nose vrhají stíny na výrazné lícní kosti. Neusmívá se. Rty nejsou špatné, jsou podobně plné jako ty Maxovy. Všechno na té fotce – límeček košile a tmavomodrá kravata, neutrální pozadí, dobrá expozice – křičí, že jde o business headshot. Kdo sakra použije fotku, která by vypadala perfektně na stránkách advokátní kanceláře, v seznamovací appce? Nejspíš je jedním z těch lidí, kteří překážky v každodenním životě na linkedinu nafouknou do světoborných poznatků nebo vedou při návštěvě restaurace monolog o svém NFT portfoliu.

Nemělo by být zas tak těžké ho v *Green Ivy* najít. Ta hospoda nevypadala na Googlu nijak zvlášť velká.

Kouknu z okna – psí počasí, hurá –, hodím flanelové pyžamo na postel a obléknu si růžové oversized svetrové šaty. Než vyjdu z domu, vyzbrojená deštníkem, naplním ještě misku pro Mochiho. Okamžitě se na ni lačně vrhne.

Venku mě přivítá slejvák, který mi zhorší náladu stejně rapidně jako několikahodinový update softwaru. Prudkost větru je v souladu s intenzitou mého přání mít to rychle za sebou. Dělám jeden krok za druhým, brblám si pod nos a cítím se jako jeden z krotitelů duchů, který se vydává na lov.

3
Emmy

I wish I'd kept my mouth shut

Měla jsem si vzít taxíka. Nebo ještě lépe, nechat Kim, aby mě tam osobně dovezla. Deštník v půli cesty vydechl naposledy a všechno mám promočené – trenčkot, květované conversky, punčocháče. Jen kapuce splnila svou funkci a udržela moje vlasy aspoň částečně v suchu.

Zatímco se vysvlékám z kabátu a prsty si projíždím zacuchanou hřívu, rozhlížím se po zapadlé hospůdce. Na venku inzerovanou *Craft Beer Night* dorazilo pár lidí, kteří živě konverzují v útulných boxech. Číšnice hbitě kmitá mezi černými dřevěnými židlemi a její pohyby doprovází irská hudba živé kapely. Není to zrovna scéna, v níž bych čekala někoho takového, jako je CEO Leon.

„Vítej, *lass*!" zdraví mě barman, jako bychom se znali odjakživa.

Lass? Otočím se, ale není tam nikdo, koho by mohl myslet. Vidí mé zmatení a zpoza strniště vykouzlí široký úsměv. „Irský

slang pro dívky a mladé ženy, jako jsi ty," prohodí se sotva znatelným přízvukem. „Máš rezervaci?"

Zavrtím hlavou, stoupnu si na špičky a nakouknu do vedlejší místnosti. Je tam skupina žen, zřejmě rozlučka se svobodou, několik párů a velký stůl plný mužů v oblecích a uvolněných kravatách. Že by můj jackpot?

„Dneska máme plno, sorry. Ale tady na baru je ještě volné místo." Poklepe na dokonale vyleštěný barový pult před sebou, kde sedí jen jeden týpek s poloprázdnou sklenicí piva, hlavu skloněnou nad knížkou.

Přikývnu, odložím si kabát na opěradlo a přes rameno si pověsím malou kabelku. Pak se posadím a začnu studovat nápojový lístek. Možnosti jsou nekonečné.

„Naše dnešní speciály: medové pivo z Kilkenny, tmavý slad z Dublinu nebo snake bite s domácím rybízovým sirupem. Nealko máme taky, čerstvě dovezené z Irska."

Barman čeká na mou objednávku, což mě při pročítání nabídky trochu stresuje. „Snake bite," řeknu nakonec bez dalšího přemýšlení. Rybíz je vždycky fajn volba.

Pohledem zabloudím kolem ramenatého kluka vedle mě, který je ke mně napůl zády. Na druhé straně místnosti vidím dveře na toaletu. Ačkoli jsem si došla na záchod už doma, sklouznu z barové stoličky a protáhnu se mezi židlemi. V tlumeném světle je těžké detailně rozeznat obličeje, ale zdá se, že Leon není ani mezi kravaťáky. Odskočím si na záchod, abych si umyla zkřehlé, studené ruce. Sotva jsem zpátky, přistane přede mnou velká sklenice s fialovočervenou tekutinou a čepicí z pěny. Následuje miska s oříšky, kterou mi barman s mrknutím přistrčí. Poděkuju a napiju se, ústa se mi okamžitě naplní ovocnou chutí.

„Tvůj šamstr tě nechal na holičkách?" zeptá se chlapík za barem poté, co chvíli sleduje, jak pozoruju hosty ve vedlejší místnosti.

„Ne, nemám tu rande," odpovím a znovu si loknu *hadího uštknutí*. Věděla jsem, že to přijde. I když ten člověk vypadá mile – ženy navštěvující restaurace, kavárny nebo bary bez doprovodu jsou pro mnohé stále ještě novinkou. „Můžu jít přece ven i sama. Na…," otočím sklenicí v ruce, „pivo."

„Tak to jsi jako tenhle." Barman kývne směrem k mému sousedovi na baru. „To je taky takový krab poustevník."

Ramena dotyčného se pomalu zvednou a zase klesnou. Pak zaklapne knihu pevněji, než je nutné. Jeho oči zachytí pohled barmana.

A dopr–

„Nesnaž se mě zase dávat s někým dohromady, Brade. Myslím to vážně."

Pak se otočí na mě.

Vysoký.

Tmavovlasý.

Bez brýlí.

Rozhodně vysportovaný.

A podle Kim sexy na způsob Jamese Deana nebo Harveyho Spectera.

Známý jako rajcovní kravaťák, i když by se mu spíš mělo říkat potetovaný tričkař. Srdce se mi rozbuší, nejspíš ho stejně jako mě zaskočila Leonova blízkost. *Uklidni se*, varuju orgán v hrudi, který reaguje až příliš rozrušeně. *Tenhle kluk se líbí Kim. Ne tobě.*

Tolik k úmyslu *nemluvit s ním*.

„Nic ve zlém," řekne Leon hlubokým hlasem. A pak… se zase otočí zpátky, dopije poslední lok a otevře knihu.

Barman rezignovaně zvedne ruce a s mumláním zmizí ve dveřích za barem.

„V pohodě," špitnu a hodím si do pusy hrstičku arašídů. Zatímco žvýkám, procházím si v duchu své možnosti. Za prvé:

v klidu dopiju a mizím domů. Leon je tu sám, tečka. Práce je hotová. Za druhé: udělám to, co dělám vždycky – najdu odpovědi. Kim si to přece zaslouží, ne?

Zvědavost poháněná adrenalinem lehce zacloumá mým předsevzetím vypařit se odsud co nejrychleji. Co kdybych zůstala?

Příšerný nápad. Nebo ne? Přejedu si rukama po obličeji a pak je spustím na stůl.

A omylem při tom převrhnu svůj snake bite.

Třetí možnost: polít Leona i jeho knihu.

„Do hajzlu," zasyčí a popadne ze stojanu mezi námi ubrousek, aby nasákl tekutinu. V druhé ruce drží knihu, ze které kape. „Co to mělo být? To seš po té půlce skleničky tak opilá, že nedokážeš ovládat ruce?"

Postavím sklenici dřív, než se stihne skutálet z barového pultu, prsty mám ulepené. „Cože? Ne! Omlouvám se, já… Byla to nehoda." Kniha se zvlnila a stejně jako jeho tričko schytala pořádnou nálož. Černá látka se mu lepí na vypracované břišní svaly. *Nedívej se tam, Emmy. Není na něm nic sexy. Je to jenom hajzl, který ghostoval tvou nejlepší kámošku.*

Vytáhnu z držáku pár tenkých ubrousků, abych zabránila zbytku nápoje v dalším šíření.

„Ty jsi nešika," zavrčí Leon, prohlíží si potřísněný papír, načež pokračuje v otírání trička.

„Promiň." Utírám dřevěnou plochu před ním do sucha a určitě už jsem pěkně rudá v obličeji.

Brad opět vyjde ze dveří do skladu a hvízdne mezi zuby. „Děti, děti, sotva vás nechám chvíli o samotě…"

Leon civí před sebe, koutky úst má zkroucené a Brad mezitím po mých žalostných pokusech o úklid otře lepkavý povrch vlhkou utěrkou a položí před nás krabičku s vlhčenými ubrousky. Vděčně si jedním z nich očistím konečky prstů.

„Můžu ti koupit pivo? Abych to odčinila?“ Nasadím přátelský úsměv v naději, že se mi podaří zvrátit tento suboptimální začátek konverzace.

„Díky, nedám si.“

„Cože?“ Než vůbec stihnu otevřít pusu, Brad zavrtí hlavou a přehodí si utěrku přes rameno. „Tahle pohledná dáma tě chce pozvat na drink, a ty odmítneš? Ty neromantický osle, tobě už vážně není pomoci.“

Do tváří se mi znovu vkrádá horko. „To je…“

Brad postaví na pult nové pivo i plnou sklenici snake bite. „Na účet podniku.“ Mrkne na mě. Pak se otočí k Leonovi: „Chovej se slušně a poděkuj jí.“

„Za pití, které jsi jí dal zadarmo? Nejsem hluchý, víš? A rozdávat jen tak drinky je fakt špatný obchodní model, Brade. Jen tak na okraj.“ Leonovo obočí putuje vzhůru, koutky úst jsou spadlé. Tváří se pekelně otráveně.

„To si piš, že jsi hluchý. Tady uvnitř.“ Brad si poklepe na hruď a s dalším zavrtěním hlavy zvedne ze země několik beden s pivem. „Takže?“

Leon si odkašle a pootočí se na stoličce zpátky mým směrem. „Děkuju,“ podívá se na mě tázavě.

„Emmy.“

Zkřiví rty. „Děkuju, Emmy, že jsi mi *koupila* tohle pivo a celého jsi mě polila.“ Jeho hlas nemůže být mrzutější.

Pomalu mi taky začíná lézt na nervy. Zvednu sklenici a sladce se na něj usměju. „Rádo se stalo. Na tenhle báječný večer v Mnichově a na nehody, které se prostě stávají.“

Jeho modré oči se zúží do štěrbin, pak zvedne pivo k plným rtům a přes okraj sklenice si mě zkoumavě měří.

Sklopím pohled do sklenice a párkrát se napiju. Samozřejmě bych mohla jít, ale vlastně už jsem se dávno rozhodla. Vypadá to, že Leon je neskutečný kretén. Škoda, že jeho nitro není

v souladu se zevnějškem. Třeba je za tím něco víc, kdo ví, ale to je jeho problém, ne Kimin. Proto tu zůstávám – abych ji později mohla uklidnit a ujistit ji, že tenhle chlap nestojí za žádnou další myšlenku.

Ve vedlejší místnosti se veselá houslová hudba přelije do tesknné melodie, která skýtá dokonalou půdu pro zahájení konverzace. Po očku mrknu na Leona. Ležérní oblečení, které se přesto napíná kolem svalů jeho širokých ramen. Černý inkoust na sametové kůži. Geometrické tvary mezi ptáky za letu a zakroucenými slovy, která bych musela vidět víc zblízka, abych je dokázala rozluštit. Levou paži jich má plnou, na pravé není vidět jediné tetování.

Na tom rande měl pravděpodobně košili s dlouhým rukávem, jinak by se Kim otočila na podpatku. Tetování nesnáší. Já naopak miluju, když jimi lidé vyprávějí příběhy, které si chtějí navždy uchovat.

„Je to dobré?" Přetáhnu si rukávy mikinových šatů přes prsty, obemknu jimi koktejl a na byznysovou příručku ukážu jen hlavou.

Skoro vzdávám snahu s ním mluvit, protože strašně dlouho nereaguje, pak se ale přece jen s povzdechem opře.

„Jo. Četla jsi to?"

„Ptala bych se tě, jestli je to dobré?"

Pokrčí rameny. „A co čteš ty? Pokud zrovna nejsi zaneprázdněná utápěním psaného slova v alkoholu."

Ha, vtipné. Musím se přemáhat, abych neobrátila oči v sloup. „Tak různě." Moje četba závisí na náladě. Hlavní je, aby postavy našly lásku, když už v tom nemám štěstí já.

Na to mi neodpoví. Jen znuděně kouká.

„Plánuješ založit firmu, nebo tě to prostě jen zajímá?" Takhle improvizovaně už jsem k tomu dlouho nepřistupovala. Obvykle se na schůzku připravuju nejméně týden.

Jeho rysy ztvrdnou. „Předtím jsem to myslel vážně."

„Co?“

„Že nechci, aby mě s někým dával dohromady.“

Tak proč chodíš na rande? křičí hlas ve mně – ale tuhle otázku nemůžu položit. Ještě ne. Když s tím teď začnu, exploduje vesmír – a Leonova trpělivost.

„Tak to jsme dva. Tomuhle,“ můj prst s fialově nalakovaným nehtem jezdí mezi námi sem a tam, „se říká small talk. Možná ten koncept neznáš: dva lidé si povídají o banalitách, aby si ukrátili čas nebo navázali kontakt.“

„Takže se mnou chceš navázat kontakt, Emmy.“ V koutku úst mu zaškube. Super, dělá si ze mě srandu.

Očividně trpí selektivním sluchem.

Zhluboka se nadechni, s takovými osinami v zadku už jsi měla co do činění.

„Možná si chci jen dát drink a příjemně si popovídat?“ Ztiším hlas, do šatny vedle baru si zrovna přišlo pár lidí pro kabát.

„Možná si chci jen dát drink a v klidu si číst?“ Zakroutí hlavou a vezme si knihu z barového pultu. „Bylo… zajímavé tě poznat, Emmy. Tam vzadu se zrovna uvolnilo místo, které působí jako oáza klidu, jestli mi rozumíš.“

Hned vedle kapely? No jasně.

„Ani nevíš, jak dobře, Leone,“ zamumlám do sklenice, zatímco v duchu hledám způsob, jak pokračovat v konverzaci. Ale co mám dělat? Skočit mu na klín, aby nemohl vstát?

Jeho ostrý pohled mě sežehne tak nečekaně, že se málem zakuckám.

„Odkud znáš moje jméno?“ zasyčí a udělá krok ke mně.

Ksakru. *Přemýšlej rychle, Emmy*. „Brad ho předtím řekl.“

„Neřekl.“

„Ale jo.“ Vypiju na ex zbytek snake bite. Z té nálože bublinek mi zaškrundá v žaludku.

„Jsem si zatraceně jistý, že to tak nebylo.“

Polykání je najednou dost namáhavé. *Co to s tebou sakra je? Vzpamatuj se, v podobných situacích už jsi přece často musela improvizovat*, kárám se v duchu. Ale Leonova blízkost, to, jak tam stojí s knihou v ruce a rukama zkříženýma na prsou… Momentálně si nemůžu vzpomenout ani na jediné své falešné rande.

A to je špatně.

Zatraceně špatně.

Vsedě nevypadal tak vysoký. Teď se nade mnou hrozivě tyčí a fixuje mě očima.

Hodím na bar desetieurovku. A už jsem na nohou, strhávám kabát z opěradla a chystám se obléknout si ho.

„Emmy?" Leon zní netrpělivě, já ho ale poslouchám jen na půl ucha, protože jsem se zasekla. Za podšívku se mi musel zachytit náramek. Nemůžu se pohnout ani o centimetr. Tak prostě uteču jako jednoruký bandita.

„Hej, počkej!" ozve se za mnou Leon. Otočí mě za rameno přesně ve chvíli, kdy se náramek uvolní a ruka proklouzne rukávem. Můj loket tvrdě narazí na jeho žaludek.

Panika a stud mi projíždí tělem jako malé elektrické šoky. *Ne, ne, ne!*

Leon stojí mírně předkloněný, jednu ruku má položenou na břiše. „To je teda příšerná neohrabanost," procedí mezi zuby.

„To jsem nechtěla, Leone." Musím okamžitě zmlknout. „Mrzí mě to. Vážně! Jsi v pořádku?"

Leon přikývne a pomalu se narovná. Prsty si mne zasažené místo a přimhouřenýma očima mě pozoruje. „Emmy, odpověz."

Pomaličku couvám ke dveřím. Hlavně tu šelmu nevyplašit.

Stejně opatrně mávnu na Brada, který s pobrukováním vyjde ze skladu a ztuhne uprostřed pohybu.

„Snake bite byl moc dobrý. Díky, Brade! Zbytek si nech."

„Co to má ksakru –," Leon udělá krok směrem ke mně, ale já už jsem venku ze dveří.

Ani ne po pěti minutách chůze v dešti podél silnice si stopnu projíždějící taxík. Svůj ošuntělý deštník jsem samozřejmě zapomněla v hospodě.

Jakmile úplně promočená klesnu na zadní sedadlo, zhluboka se nadechnu. V hloubi žaludku se mi bouří stud.

To je ale arogantní debil! Schovám obličej do dlaní. Kim mi bude tenhle trapas pěkně dlouho připomínat. Povzdechnu si a naštvaně zamručím. Taková nerozvážná akce! Moje chyba, že jsem se k něčemu takovému nechala přemluvit.

„Říkala jsi něco?" chce vědět řidička, ale já jen zavrtím hlavou a přitáhnu si vlhký kabát blíž k tělu. Moje srdce, opilé a s pocity totální trapnosti z toho setkání, mi málem vyskočí z hrudi a já jsem jenom ráda, že už tohohle chlapa nikdy, nikdy, nikdy, nikdy nemusím vidět.

4
Emmy

In life, you'll always meet more than once

Velké cappuccino mi zahřívá prsty skrz papírový kelímek, zatímco potlačuju zívnutí. Dveře výtahu se za mnou zavřou a já po naskenování čipové karty stisknu tlačítko do čtvrtého patra. Mochi se protáhne, zvedne hlavu a unaveně se na mě podívá. Opatrně se skloním – tentokrát nic nevyliju –, podrbu ho za ušima a odepnu z vodítka karabinu.

Po včerejším rozhovoru s Kim, který ji podle všeho pobavil i uklidnil, jsem dlouho nemohla usnout. Leon byl sice v hospodě očividně sám, ale proč se ke Kim tak choval, jsem jí vysvětlit neuměla – z tónu jejího hlasu jsem poznala, že ji to bude dál trápit. To, že mě Leon vyvedl z míry natolik, že jsem se chovala jako úplná začátečnice, ve mně stále hlodá. Žádný smích, který pravidelně sklízím za své zakopávání o kabely, mi nezůstal v paměti tak dlouho jako Leonův zlostný pohled, z jehož intenzity mi ještě teď běhá mráz po zádech. Většinou se dokážu sama sobě zasmát, ale dnes mi do smíchu není ani trochu. Naštěstí

mi dostatečné rozptýlení skýtá hora úkolů, které na mě dopoledne čekají.

Dveře výtahu se otevřou. Je rozsvíceno, včera nejspíš někdo zapomněl zhasnout. Sotva vyjdeme z výtahu, Mochi ztuhne a začne zběsile štěkat. Pak tryskem odběhne z mého zorného pole.

„Hej!" Rozběhnu se za ním. Otvorem v kelímku mi přes prsty vyšplíchne horká káva.

Tiše zakleju. Bolest je ale zapomenuta, jakmile spatřím, kdo sedí na mém místě. Ne pod stolem nebo vedle něj, jako to vždycky dělá Mochi, ale *na* židli. Obrovský černý německý ovčák shlíží s hlavou na stranu na Mochiho, který rozjíždí štěkací koncert. Po majiteli – našem novém kolegovi? – ani stopy.

Druhé zvíře si mě všimne a s neskutečnou lehkostí seskočí z kancelářské židle. Mochi mezitím s vrčením ustoupil stranou, ovšem ne tak statečně, jak se snaží působit. „Sedni," řeknu mu a znovu se rozhlédnu.

Oba psi si na zadní sednou současně, německý ovčák mručí a přesouvá se blíž na zem, až leží na zádech s napůl zavřenýma očima. Odložím kelímek, klesnu na paty a pohladím nově příchozího. U cizích psů jsem obvykle opatrná, ale tenhle žebrá tak očividně, že nemůžu jinak.

Mochi šíleně žárlí a tiše si bručí pod vousky.

„Ahoj, krásko," šeptám a hladím hebké břicho ovčácké feny, která líně vrtí ocasem dokonce i v poloze na zádech. Stejně rychle, jako se stočila do mazlící polohy, je po chvilce hlazení zase na nohou a tlačí se na mě tak silně, až ztratím rovnováhu. Se smíchem padám na zadek.

Mochi už viděl dost, napochoduje si to k nám a znovu se z plných plic rozštěká. „Uklidni se, Mo." Natáhnu ke corgimu ruku, ale drží si odstup. Vsadila bych se, že bude po zbytek dne trucovat. „Je moc hodná." Drbu černou obryni na krku. „Páníček na tebe zapomněl?"

Což mě přivádí k otázce, kde vzal náš nový kolega čipovou kartu, kterou potřebujeme, abychom se dostali do nejvyššího patra. Myslela jsem, že mi Max jednu položí na stůl, abych mu ji předala, ale zdá se, že si to vzal na starost sám. Díky za (žádné) informace.

Ovčácká fena se mi chystá stáhnout z hlavy můj oblíbený měkký lila klobouk. Jen tak tak se mi ji se smíchem podaří zastavit. Mochi běhá v kruhu kolem nás a není si jistý, jestli mě má před tou bestií bránit. Tiché cinknutí výtahu zaznamenám jen letmo.

„Frido. Nech toho."

Po zaznění mužského hlasu Frida i já ztuhneme, ale na rozdíl ode mě se fena během vteřiny alespoň zvládne posadit. Jsem v pololehu na světlé dřevěné podlaze a je mi horko a zima zároveň. Ten hlas… Doufám, že se pode mnou otevře země.

To přece nemůže být pravda. Prosím, ať to není pravda.

A pak: odkašlání.

Tentokrát vyskočím na nohy. Musím sebrat veškerou sílu vůle, abych nezačala křičet.

Tři, dva, jedna. Nechci se otočit, ale stejně to udělám.

Leonův pohled se zastaví na klobouku, který mám kvůli Fridě na hlavě posazený nakřivo, a pak sjede na můj obličej. Oči za skly brýlí se na vteřinu rozšíří, ale pak své překvapení opět skryje za masku bezvýznamnosti.

„Ty," řekne a zkříží ruce před hrudí. Oblek se mu napne přes široká ramena. Max mu aspoň mohl říct, že tu preferujeme ležérní dress code.

Nevím, co říct. Vrátí se mi vzpomínka na včerejší večer. Otevřu pusu, pak ji zase zavřu. Za chvíli budu mít úplně propocený trenčkot. Šála kolem krku se už dávno proměnila v hroznýše královského.

„Ty tady pracuješ?" Teatrálně se odmlčí. „Emmy?"